

П е р е ць

№ 14. КИЇВ. ЛІПЕНЬ 1952 р.

РІК ВИДАННЯ XII

ЦІНА 1 КРБ.

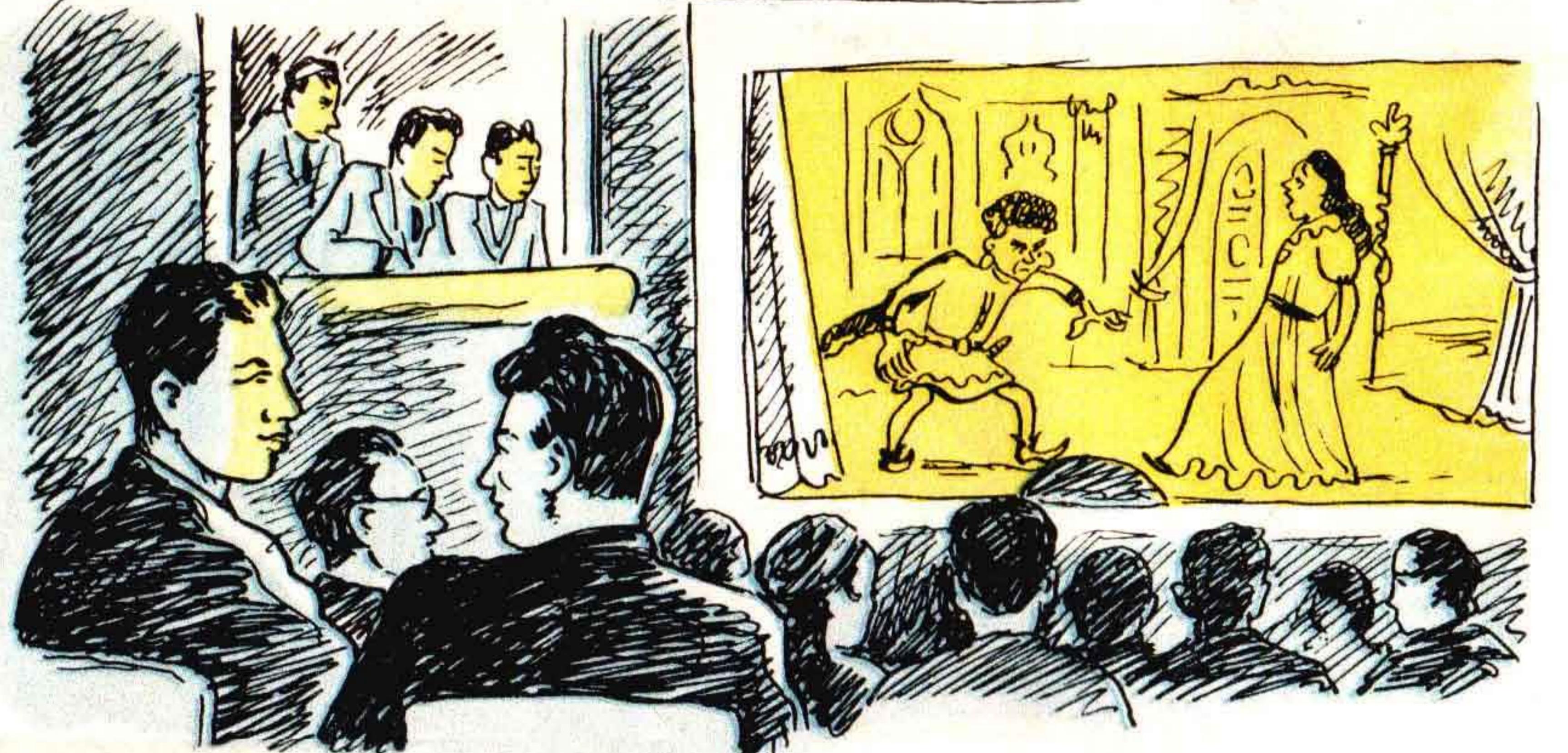
Мал. В. ЛІТВІНЕНКА

Досі не покінчено з таким неприпустимим явищем, як використання культосвітніх закладів для зберігання зерна, утримання худоби і т. д.

— Чого ви зерносховище не ремонтуєте?
— А навіщо? Он у нас скоро добудують...

Узбецький ГУМОР МУШТУМ

— Відколи цей артист став виконувати трагічні ролі? Він же талановитий комік.
— З того часу, як драматурги перестали писати комедії.

Дякі наукові працівники роками б'ються над проблемами їх темами, дуже далекими від науки й життя.

— Чому цей чолов'яга круить коло водопаду?
— Він хоче написати дисертацію про вплив водопаду на риб'ячу голову.

— Потрібний проект сушарні для бавовни.

— Не підходить, дуже громіздкий.

— Цей замалий.

— Цей більш-менш підходить.

— Де знайти будматеріали?

— Погода покращала, питання про сушарку знімається з порядку діального.

«МУШТУМ» («Кулак») — узбецький сатиричний журнал.

Здоровенські БУЛИ

Лист вельмишановному начальникові Львівської залізниці тов. ГОЛОВЧЕНКУ Г. І.

Здоровенкі були, Григорію Івановичу!

І хто б міг подумати, що такий солідний начальник, такий поважний чоловік, як ви, утне такий несолідний номер! Та якби мені хто-небудь ще вчора сказав: «Ого, Григорій Іванович майстер на такі конини!» я нізащо в світі не повірив би цьому, я без вагання зачислив би автора подібних твердженів до тієї рідкісної породи людей, які без всякої причини звичай зла близнянкою, які молять бога, щоб у сусіда здохла корова.

Як пригадуєте, в лютому цього року Перець вивів на чисту воду (див. фейлетон «Сидір 1-й») пройдисвіта, шкірника й хапугу Пархомчука. Через два тижні редакція одержала офіційного документа з вашим власноручним підписом, який (документ) гласив:

«Настоящим сообщаю, что факты, изложенные в статье «Сидір 1-й», опубликованной в журнале «Перець» № 3 о злоупотреблениях и грубом обращении с подчиненными со стороны начальника Самборской дистанции сигнализации и связи тов. Пархомчук в основном подтвердились, за исключением якобы необоснованных увольнений тт. Визгина, Гетман и Романенко.

...Приказом № 43 НГЛ тов. Пархомчук освобожден с должности начальника Самборской дистанции сигнализации и связей.

Я повірив вам і надрукував це повідомлення в журналі. І, як сніг на голову, поспівались листи читачів:

— Ошукав тебе Головченко, товариш Перець! Його повідомлення — фальшивка, липа, окозмилівня.

— І як ти повірив, Переце, товаришеві Головченку? Однією рукою він підписував наказа про увільнення Пархомчука, а другою писав йому призначення на вищу посаду в Станіславське відділення.

І, нарешті, повідомлення Станіславського міському партії:

«Опубліковано в журналі «Перець» № 9 за 1952 рік, в розділі «Переци допоміг» відповідь начальника Львівської залізниці тов. Головченка на фейлетон «Сидір 1-й» не відповідає дійсності. Тов. Головченко увів в оману редакцію і читачів, не виконав рішення бюро Самборського міському КП(б)У про зняття з роботи Пархомчука, більше того, підвищив його по службі. Тов. Головченко перевів Пархомчука з посади начальника Самборської дистанції сигнализациї і зв'язку III-го класу на посаду начальника Станіславської дистанції сигнализациї і зв'язку II-го класу.

Чуєте, Григорію Івановичу?

Кажуть, що «Сидір 1-й», чи то пак Пархомчук, голки скаче, тішиться і не натішиться з цього суворого вашого рішення. Кажуть що він б'є за вас поклони й завидіючи окном придивляється, що б його похопили з казни на новому місці, у Станіславі. А чому б і ні? Накраде, назловживає, спіймается і, дивись, стане начальником 1-го класу. А то може товариш Головченко що й в помічники собі висуне. Він, очевидно, любить і цінує таких Сидорів.

Привіт і найкращі побажання від Сидора 1-го Григорію Івановичу — першому винахідникові невиданою формою реагування на критичні виступи преси. І май привіт од усього серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

«БЕРУЧКИЙ ХЛОПЕЦЬ...»

Зустріне його хтось, спитає, як ся має, як поживає, — і завжди у нього одна відповідь:

— Живу так собі, перебиваюсь з хліба на воді.

Думасте, кривить душою? Ні! Він і справді перебивається з хліба на воді.

Він — директор районхарчкомбінату м. Мізоча.

Прізвище його — Блюмкін.

На мізочькому небозводі Блюмкін появився вже після того, як закотилася його зоря у Волинській області, де він теж очолював харчкомбінат.

Коли справами харчкомбінату зацікавилися слідчі органи, — Блюмкін перемістився.

Хто міняє місце, — говорить старе прислів'я, — той міняє і щастя. У Мізочі щастя вісіхнулося Блюмкіну, ледве він сів у крісло директора харчкомбінату.

Підприємство, очолюване Блюмкіним, почало перевиконувати план.

— Чудово! — потирали руки секретарі Мізочького району партії та. Печений і Федоряка. Невдовзі харчкомбінатові було вручено перехідний прапор.

— За віщо? — дивувалися чесні робітники комбінату. Вони знали, яким чином Блюмкін домагається виконання плану: закуповуючи яблука, він продавав їх по спекулятивних цінах у північних областях країни.

Керівників району це питання чомусь не цікавило.

— Працює людина! — раділи вони успіхам Блюмкіна. — Зразу видно, що хлопець — беручкій!

Блюмкін, справді, виявився беручким. Поставивши свого приятеля Пастоловського директором млина в селі Устен-

ському. Другому він почав одержувати від нього подарунки у вигляді мішечків борошна. Такі ж мішечки почали надходити і з села Малої Мощаниці, де директором млина працює Шаруда, і з села Будеража, де директором млина Вишалина, та із інших сіл.

Блюмкін бере не лише борошно. Спирт — так спирт. Крупи — так крупи, масло — так масло...

Не самими тільки подарунками живе директор Мізочького харчкомбінату. Він не цувається і фіктивних документів. Звичайно, вдається до них у тих випадках, коли відчуває, що урве собі чималеньку суму. Посилаючи продавати свіжі яблука вдалекі краї, він в документах писав, що то... квашені яблука. Виручку клав собі у кишеню. Блюмкін закуповував у селян сущені яблука, а документ оформляв, як на свіжі.

Блюмкін не тільки бере, він і дає. Причому дає і печеним, і вареним — усім, чим багатий очолюваний ним харчкомбінат.

Коли за Блюмкіним та його компанією було виявлено розтрату більше ніж на 100.000 карбованців, дехто було вже подумав:

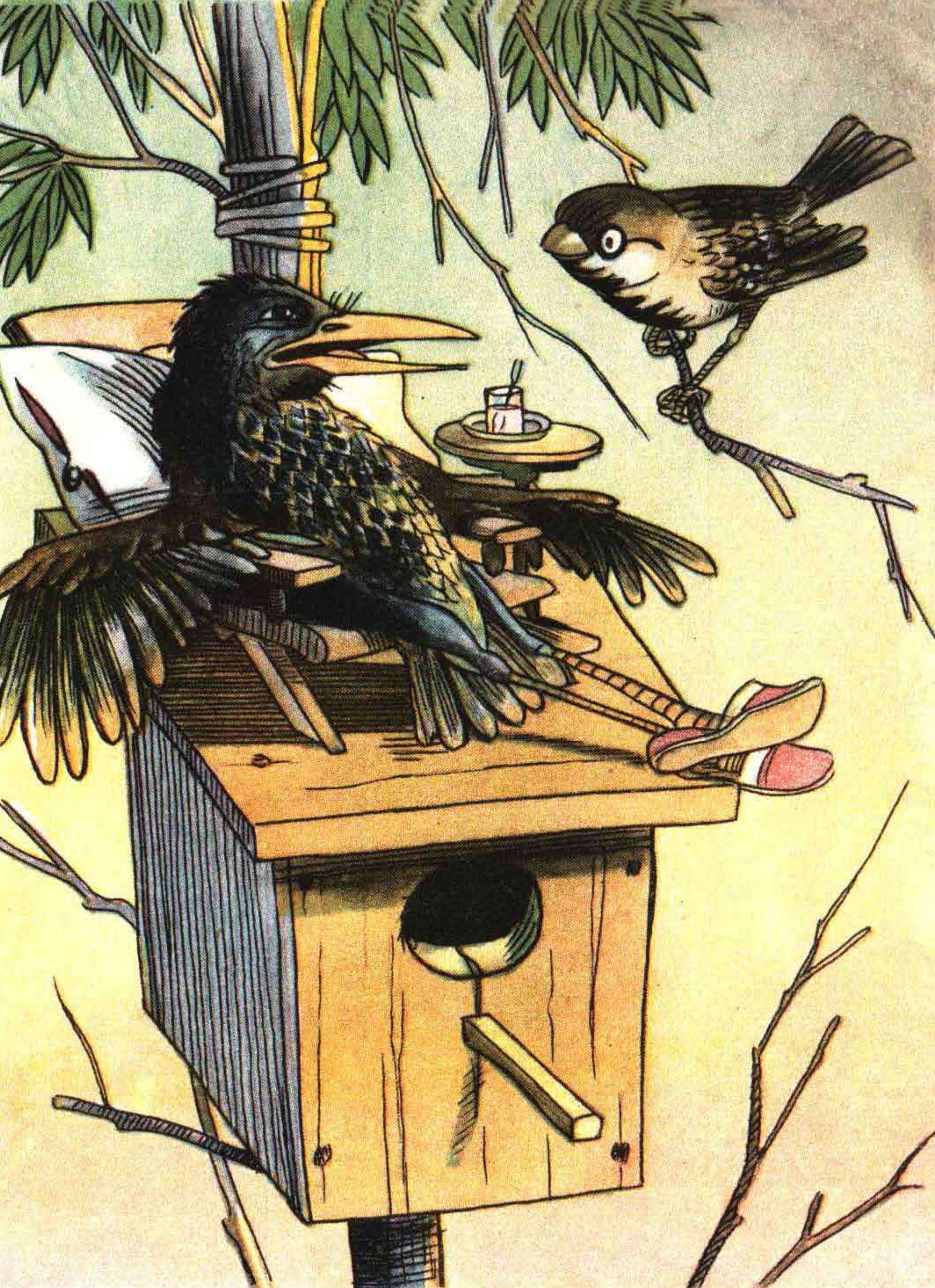
— Ну, зайдла, нарешті, зоря Блюмкіна. Далду йому по руках.

Але харчкомбінатор міцно сидить у своєму директорському кріслі. Йому і адвокатів шукати не треба, щоб його вигороджували.

Його адвокатами стали секретарі району партії та. Печений і Федоряка.

І. ДЯЧЕНКО,
В. МУЗИЧЕНКО.

Ровенська область.

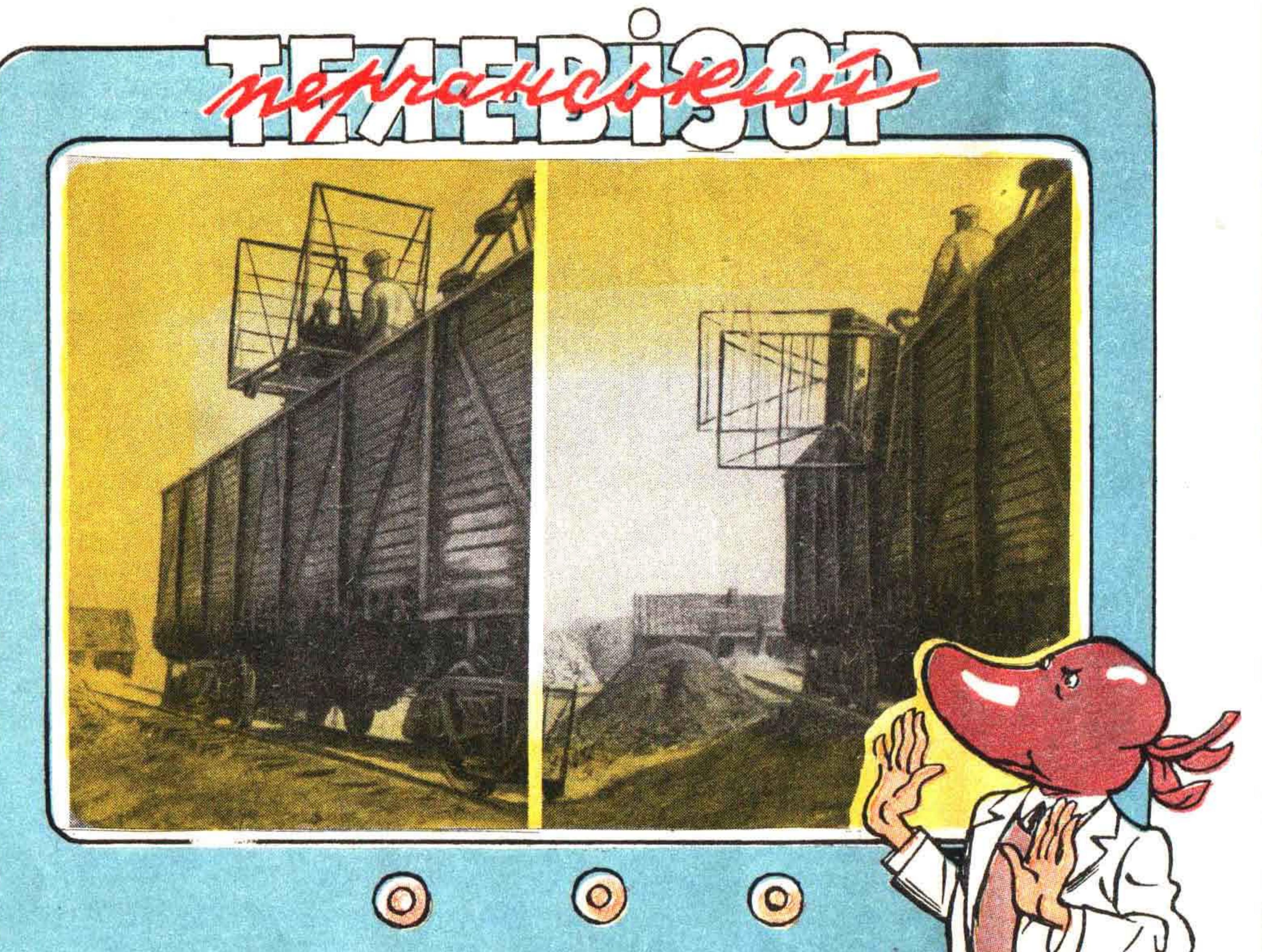

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Шпак: — Я так втомлююся! Мені одному передоручили боротьбу з шкідниками садів.

ДЛЯ РІЗНОМАНІТНОСТІ

Мал. Л. КАПЛАНА

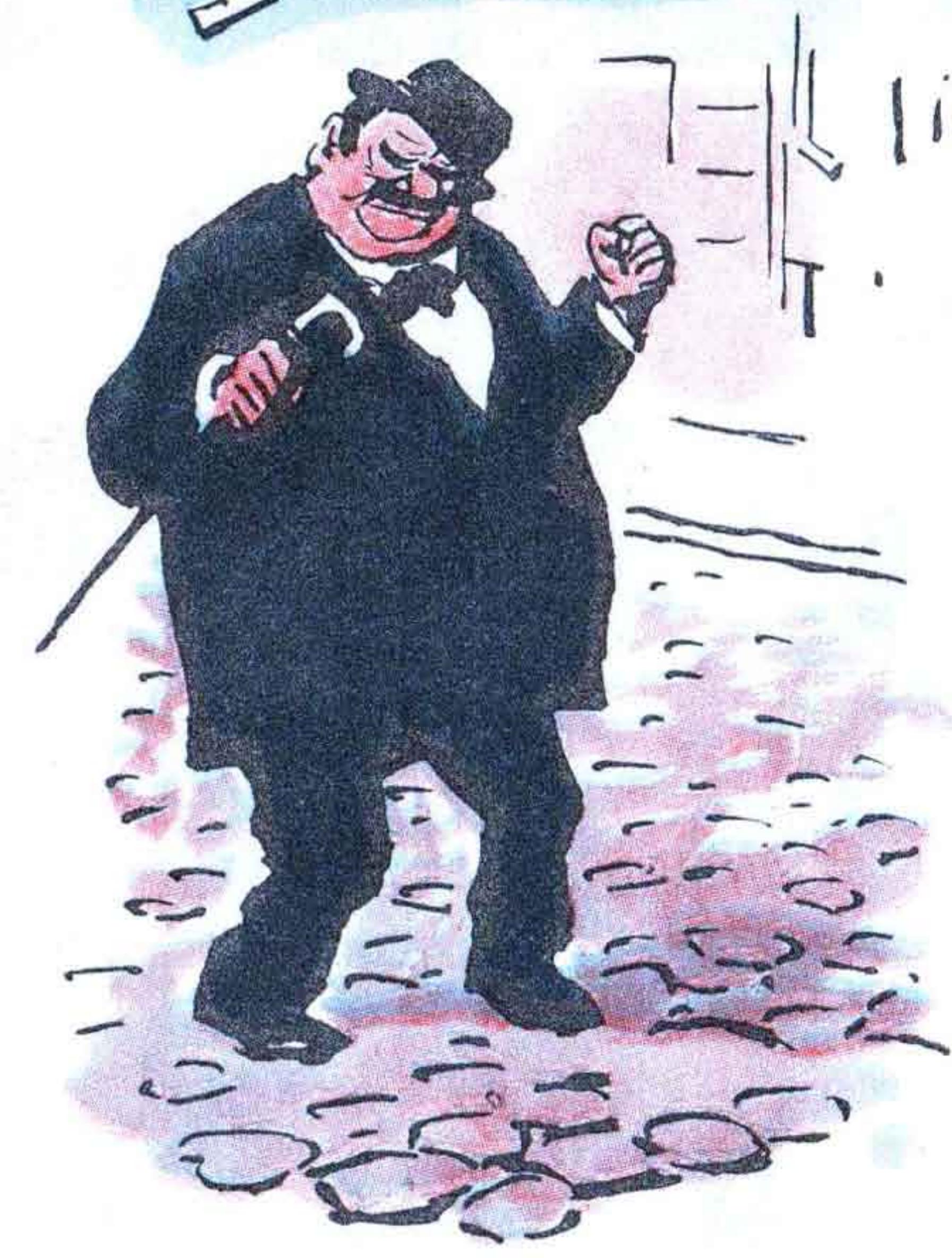
Увага, увага! Починаємо чергову телевізійну передачу. Дивіться і слухайте, як на станції Трикратне, Одеської залізниці, по-варварському вивантажують нові вагонетки, закуплені Олександрійськими лубзаводами (Вознесенський район, Миколаївської області). Директор заводу т. Ткаченко вислав на розвантаження робітників. Ви чуєте запів: «Раз-два, взяли!» — це робітники піднімають вагонетку на борт. Тепер погляньте, як вантаж опускають на землю. «Е-е, ухнем!» — лунає команда, і вагонетка каменем летить з чотириметрової висоти вниз. Так були вивантажені всі вагонетки.

З тим, що лишилося від вагонеток, вітати директора заводу не збираємося. До наступного телебачення, товариш!

— Питаєте, чого ми випускаємо продукцію третього сорту? Не можемо ж ми давати самий брак!

ПРОРОЦТВО ПАНА БРОУЧЕКА

Ви, певно, гадали, що Матей Броучек¹ давно спить у могилі під зеленою дерниною? Овва! Хоч із дня смерті його творця, Сватоплука Чеха, пішов уже сорок перший рік, наш домовласник і досі вперто чіпляється за життя. Щоправда, тепер не так, як бувало: сьогодні хазяйнові і носа боязко поткнути до своєго власного будинку.

Одного разу в сорок шостому році, перед виборами, коли пан Броучек під час вечірньої прогуллянки вирішив заглянути до свого будинку — чи не агітувати його квартирanti за комуністів, — він ще на розі вулиці завмер од жаху: на даховому вікні його власного будинку, під його власними ініціалами «М. Б.», сяяла велика, завбільшки з колеса, п'ятикутна неонова зірка, а ніжче — як до під'їзу — величезна, також ясно-червона, одиниця. Пан Броучек ледве встояв на ногах; кров удалила йому в голову. Яке зухвалство! Олам'ятившись, він, наче вихор, налетів на швейцара. В його очах забліскаво колишнє завзяття, голос помолодшав.

— Ви остоюпі!.. Ви... ви! — заревів він, мор бугай, та слова його начебто й не обходили мережника-швейцара.

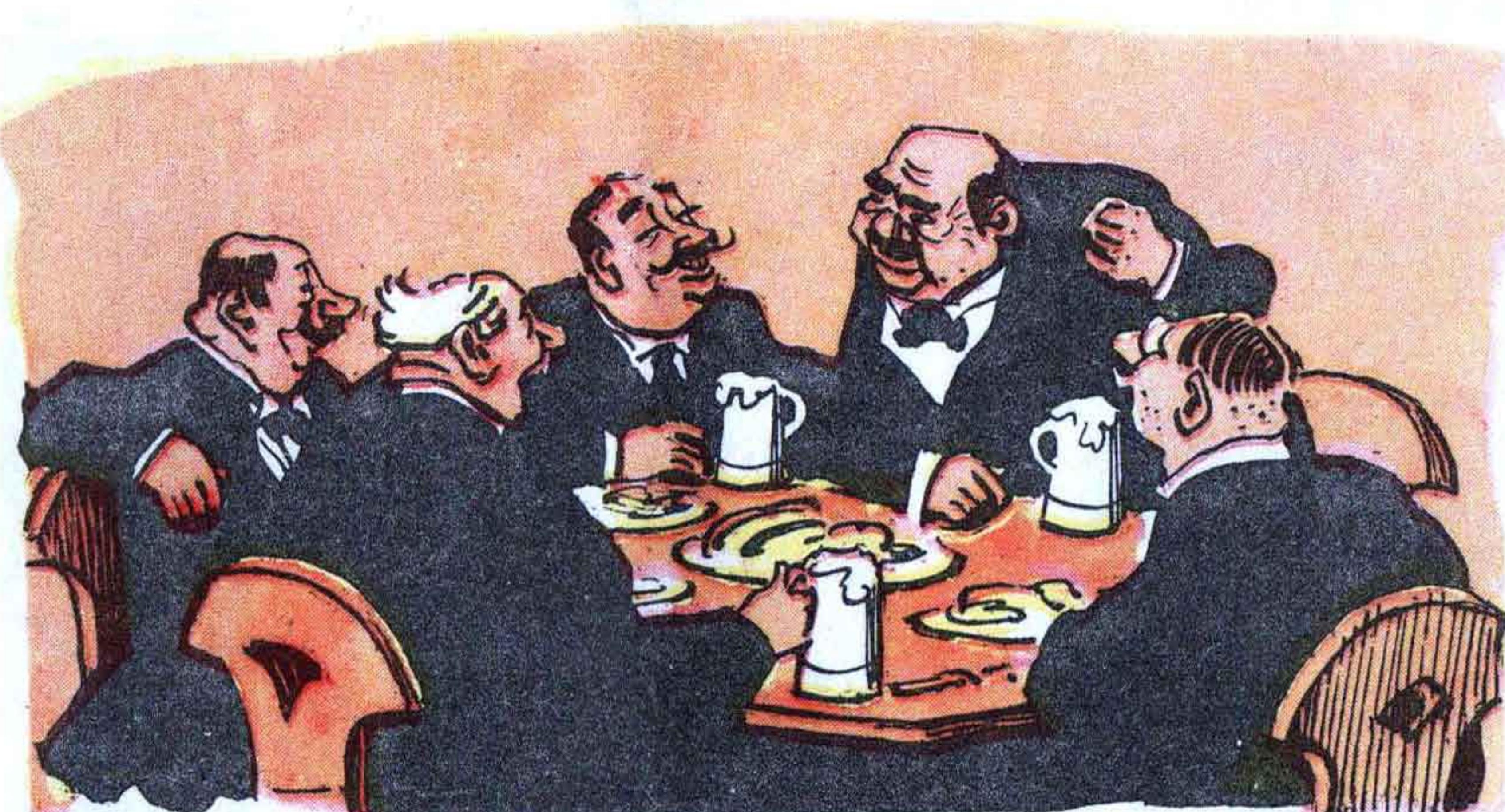
— Так, — відповів швейцар, — це зробив горішній квартирант, монтер Бур'ян; він на цьому розуміється... І слухай-но, пане Броучек, вам слід би було дати мені грошей на червоний прапор: на будинку два дрівка для пропорів, а ми вивішуємо тільки один...

У ті часи домовласників ще підтримували. Пан Броучек не відповів швейцаріві і другого ж дні ранком пішов у районний секретаріат до «братьїв» і показав їм свій партійний квиток: нехай переконаються, що він свій людина. А «брать» вчинили такий скандал, що про нього почув і «брать» Країна². Та зірка продовжувала горіти. Монтер Бур'ян заявив, що ключа від дахового вікна у нього немає, що вперед він дістася туди з вікна своєї квартири, і, якщо хазяїн хоче зняти зірку з своєї власності, то хай спробує дістатися тим же шляхом.

Відтоді пан Броучек до свого будинку анікроку: збирати квартирене він доручив адвокатові, а з швейцаром тільки листувався. Та в глибині душі він уже відчував торжество того дня, коли його друзі переможуть і зірки підуть геть.

¹ Матей Броучек — герой сатиричного романа Сватоплука Чеха «Мандрівка пана Броучека в XV столітті».

² Колишній генеральний секретар партії національних соціалістів, що виявився старим національним шпигуном; після лютого 1948 року втік за кордон.

Щоправда, і в сорок восьмому, і в сорок дев'ятому роках пан Броучек не раз хапавшилом патоки. Не вигоріло ж під час сокільського зльту, хоч пан Броучек в міру сил своїх прагнув допомогти перевороті: галасував «Слава Тіто!», розмахуючи американським прапорем. У той час, як сокільські лави марширували вулицями, він у призначенну ноль-ноль годину стояв на своєму посту на Страбіцькому стадіоні, куди мали спуститися з неба п'ятдесят тисяч парашутистів із Західу.

— Так, нічого не виходить... — сумно казав він своїм друзям у кафе «У...».

Ні, стривайте, помовчимо про назив цього кафе. Це аж ніяк не старовинна «Викарка»,

³ Національна єдність — фашистська організація, Стрибрний — її керівник, Крамарж, Клофач — колишній керівник партії національних соціалістів, Зенкі — чеський соціаліст, в 1948 році викритий, як англо-американський агент і організатор шпигунства в Чехословаччині, втік з країни. Беран — керував аграрною партією, був главою уряду, що співробітничав з німецькими окупантами. Вілайта — об'єднання фашистської молоді.

⁴ Відома півна.

⁵ Чеська фірма.

а прокурена півничка в зовсім іншому місці, в тихому закутку, де немає ніяких комуністичних організацій, де тільки «свої люди», де між двома кухлями пива дізнаєшся про найсвіжіші новини, повідомлені «Голосом Америки» та «Бі-бі-сі».

Один із «наших» прямо від столу біжить додому послухати радіо і приносить зовсім ще тепільські новини.

На святах минулого року пан Броучек прийшов до своєї півнички в такому настрої, якого давно вже у нього не було. Він попросив кухль імпортного пива, що спеціально купувалося для нього в «Прамені»⁵, замовив італійських сосисок, теж з «Прамена». Він нетерпляче чекав, поки зайдуться «наші», ті, що люблять народ, — ті, хто навіть у найтяжчий час, коли більшовики знижують ціни, не втрачають надії, що все на світі знову вийде в норму. Пан Гінчл, власник транспортної контори (її теж націоналізували), прийшов першим, підміргнув сяючому панові Броучеку:

— Ну, що?

Пан Броучек добре хильнув — адже тільки Імпортне пиво й закордонне радіо допомагають йому переносити тепершні тяжкі часи — і таємничо буркнув панові Гінчлу:

— Почекайте-но, нехай усі зберуться! Тоді очі вирячте!

А за годину пан Броучек сказав присутнім, що він сьогодні дізвався з абсолютно вірогідного закордонного джерела: чекайте західного вітру! Він принесе нам свободу. Американці винайшли чудодійний порошок. Снотворний порошок! Раптом ні з того, ні з цього він почне падати над усю республіку; ще не вирішено — з літаків чи з допомогою вентиляторів. Кажуть, їх будують десь на Шумаві. Порошок поспипається на села й міста — і горе вам! Усі люди заснуть на цілу добу, там, де їх застане сон, як у казі про сплячу красуню. Тільки це, панове, не казка. Це сучасна техніка. Над винайденням порошка працювало дуже багато розумних людей, його вже виробляють на фабриках.

Пан Гінчл, почухавши потиличкою, сказав:

— Ну, я не проти такого кінця, це буде найкраще... Це й є справжній гуманізм... і кров не пролиться.

— А от іні! Пролеться! — вигукнув розпалиений пан Броучек. — Ми вже їм!..

— Чекайте, прошу, я мав на увазі — наша кров... Так би мовити, наші люди дістануть усе, ні ризикуючи. Не треба ні входити на вулицю, ні на якіс там барикад, спокійнісно пересимо вдома, а вранці — бац! — уже свобода. Доброго ранку, панове, прошу у вільне завтра!

— Тільки я гадаю, — міркував пан Кроупичка, що вони мають якось нас повідомити, коли це приблизно станеться...

— Та це неважко, — заперечив пан Колачек, — а головне, щоб нас, патріотів, збудили на годину раніше... Ми знаємо своїх людей і краще за всіх зуміли б порадити, кого треба відряду ж забрати.

Цієї радісної теми вистачило до півночі. Пан Броучек сьогодні розщедрився: він випив, як у старі добри часи, п'ятнадцять кухлів імпортного, під кінець ще двічі повечеряв, а коли розпрощався з друзями і рушив додому вулицями Сміхова, серце його гратло, ніби по ньому водили смічком. Йому хотілося співати «Прийде, прийде воленяка», а будинки обабіч вулиці танювали урочистий полонез.

— Лети у височій, мое серце! — сказав він патетично і підвів голову до нічного неба, ніби

там уже настав щасливий момент, коли всі порядні домовласники скинули з себе ярмо рабства і люди стали шанувати й поважати приватну власність.

І раптом... серце пана Броучека затріпотіло... раптом на його звернене до зірок обличчя поспіпалося щось лапате, ніжне й легеньке... Пан Броучек швидко помацав своє лицце й — справді! — відчув між пальцями і на чисто виголених щоках ніжні порошинки. «Слава!» — хотілося вигукнути йому, бо він зрозумів, час настав. Але не встиг пан Броучек розтулiti рота, як легкий сон охопив його, і він заспокоєно заляпув осі, відчувиши, що його пропцтво збулося.

А коли він знову розплющив очі, то його серце мало не вискочило з грудей від радості: «Ідуть, ідуть!» Вулиця громіла від важкого гуркоту. Пан Броучек стояв на майданчику біля музею з американськими прапорцями в обох руках і з радісним хвілюванням дивився вниз на Вацлавську площу. Велетенські танки йшли вгору, до музею; на перехрестях стояли поліції у білих гамашах і поясах; за танками бігли домовласники, купці, фабриканти — всі вершки суспільства — і розкідили троянді. І от попереду всіх на білому коні іде... так, це він, наша гордість, «брать» Петро Зенкл; він милостиво махав рукою на обидва боки цим чимдуж замахав прапорцем...

— Слава! — викопілося просто з серця пана Броучека, і він поліз до кишені по блокнот, де на всяких випадках було вже заготовлено список тих негідників, яких треба арештувати. Слава! — і, витягаючи однією рукою блокнот, він чимдуж замахав прапорцем.

— Не репетуй, дурню! — штовхнув хтось пана Броучека ззаду.

Пан Броучек ображено обернувся: хто це тепер, в таку урочисту хвилину, дозволяє собі невідчільно поводитися з домовласником! І тут же здрігнувся: найтонше павутиння прекрасного сну прорвалося, і пан Броучек був грубо скинутий на негостинну землю.

— Не репетуй, я та перелякає коня! — повторив молочник, який зупинив свій візок край тротуару біля ліхтаря, під яким сидів пан Броучек. Скочивши з козел і придивившись до фігури пана Броучека, молочник од душі зареготав.

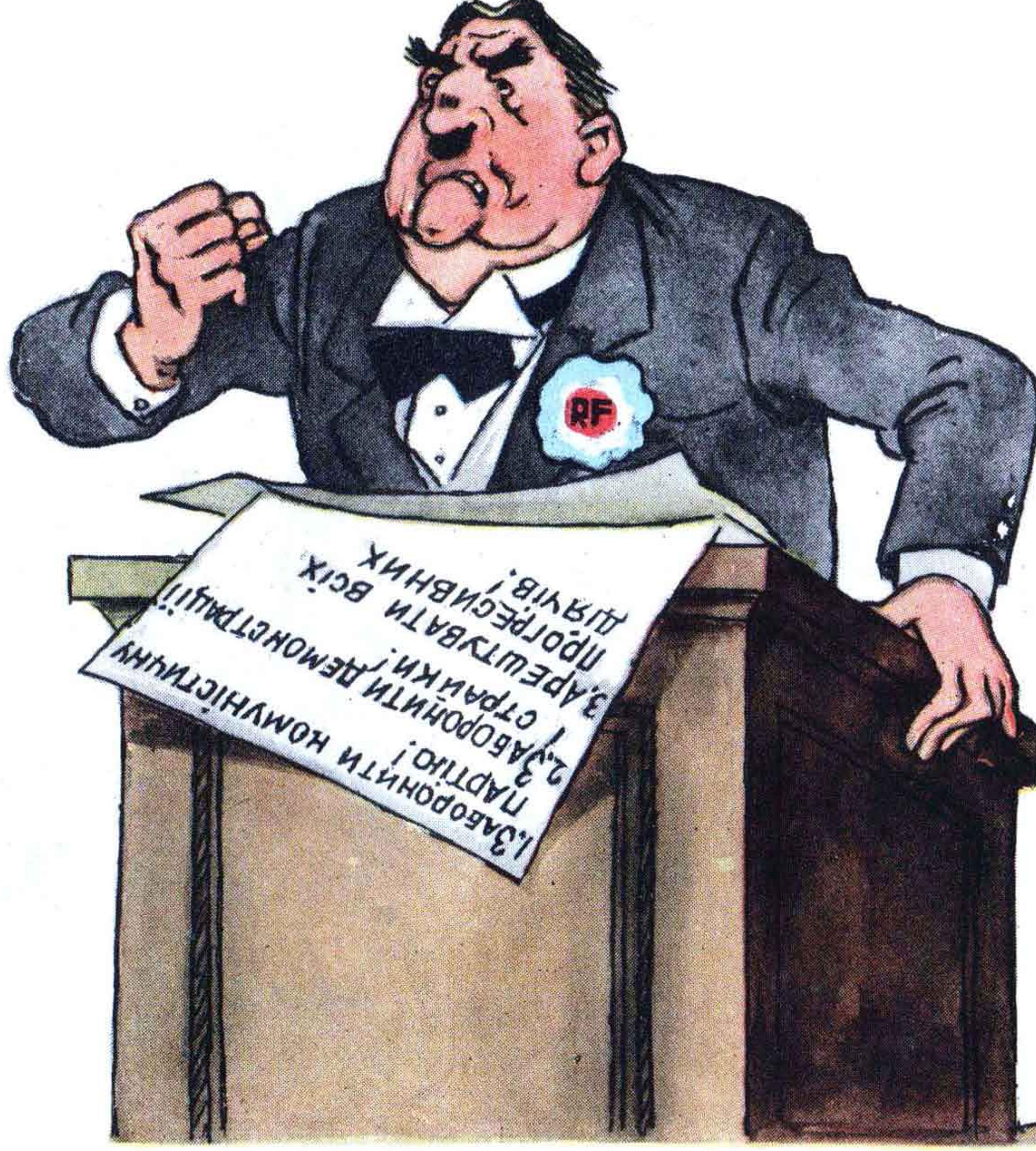
— Глянь-но, Власточко, — сказав він рожеволицій продавщиці, що підімала зализну штору над вікном молочної, — хтось обіспав попелом цього п'янцю! Чорт забери, ще рано поспнати собі голову попелом, масляна ще попереду!

Власточка глянула на пана Броучека, але анітроки не здивувалася.

— Ви знаєте, — сказала вона молочнику, — тут, на гориці, живе нечепура-художник. Він приходить додому вночі і як почне топити пічку, то викидає попіл з піддувала прямо у вікно. Наша швейцарка не раз уже лаялася з ним.

Принижений до глибин душі, пан Броучек підівся з тротуару і, не збагнувшись, де він, власне, е, навмання поплentався до перехрестя. Його серце краялося від нестерпної ганьби і безнадійності. Стільки чуток знову обдурило в цьому році, стільки надій розбілося! Обсипаний з голови до ніг попелом, розчарований ходом світових подій, він плентався вулицею в ярмі своєї непоправної глупоти.

Переклад з чеської.

— Молодець французький прем'єр! Він буквально читає наші думки!

ЧИТОПКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ЯНКІ ПЕРЕВІХОВУЮТЬСЯ...

Як повідомляє «Нью-Йорк геральд трібюн», американські верховні командування після укладення «мирного» сепаратного договору з Японією вирішило «перевіховувати американських солдатів».

«Можу сказати лише одне: цей бісів Гомер здорово пише. Чи є у вас ще якісні книги цього автора? Над цим він тепер працює. Чи можна у вас вписати його нові книги?»

ЦИБУЛЯЧИЙ ГЕРЦЬ

Істи макарони носом, боротися на гнилій рибі, танцювати протягом 180 годин — це вже не тільки у Штатах, а й в усіх маршалівських підприємствах.

Дружинам і дочкам офіцерів заборонено «з'являтися в купальніх костюмах і трусиках на головних вулицях Токіо».

Коментарі зайді!

ГОМЕРИЧНЕ НЕУЦТВО

В Америці недавно з'явилося нове видання «Одісей» Гомера. Важко було сподіватися, що це геніальне творіння привернуло увагу читаючих американців, зачипаних і завалених бездарною писаниною продажних

У холлі одного з лондонських готелів, відведеного спеціально для американських офіцерів, висить об'явлення:

«Просимо не кидати у вікна на голови прохожих порожні пляшки з-під пива і віскі! Чемна об'явля, вівчлива, доброзичлива. Шо то значить — культура!»

У НАКАЗІ — ЗМОЛОДОСЯ...

ДИРЕКТОР Станіславського млинзаводу № 12 (Львівський трест «Головмуга») Гончаров написав і підписав такого наказа:

«В зв'язку з тим, що зав. ТХК тов. Агра́нова М. Р. раніше працювала в моїй підлегlosti на Крупзаводі № 3 в м. Чернівцях на посаді ст. лаборанта з 12 червня 1946 року до 21 січня 1947 року і ст. лаборантка по зміні т. Чернічук Н. Н. раніше працювала в моїй підлегlosti в Коломийському млин заводоуправлінні № 17—18 на посаді ст. лаборанта з 23 жовтня 1948 року до 8 березня 1950 року і що сумісна робота на даному підприємстві створює передумови характеру сімейності наказую:

1) Зав. ТХК тов. Агра́нову М. Р. від роботи увільнити.

2) Ст. лаборантку тов. Чернічук Н. Н. від роботи увільнити і направити в розпорядження Львівського тресту «Головмуга»...

Коли меле млин завод — це добре, це його пряме діло!

Коли ж директор млин заводу в своїх наказах таке починає молоти, — це вже діло — невеселе. Та ще як той директор — старий керівний працівник, що попрацював уже на багатьох підприємствах і мав сотні людей «з своєї підлегlosti».

Адже діло може дійти до того, що, повернувшись знову на підприємство, яке було вже раз «у його підлегlosti», т. Гончаров звільнить всіх робітників з роботи, щоб ліквідувати «передумови характеру сімейності»!

АДАМОВ З «МОЗГАМИ»

Здоровенні букви сповіщали:

«ЛУЦЬКА ДЕРЖАВНА ФІЛАРМОНІЯ
КОНЦЕРТ
АДАМОВ

НАДЗВИЧАЙНИЙ АТРАКЦІОН СРСР
ФЕНОМЕНАЛЬНЕ ДОСЯГНЕННЯ В ГАЛУЗІ
ТРЕНУВАННЯ МОЗГУ
ЗА УЧАСТЮ АРТИСТІВ ДЕРЖАВНОЇ
ЕСТРАДИ».

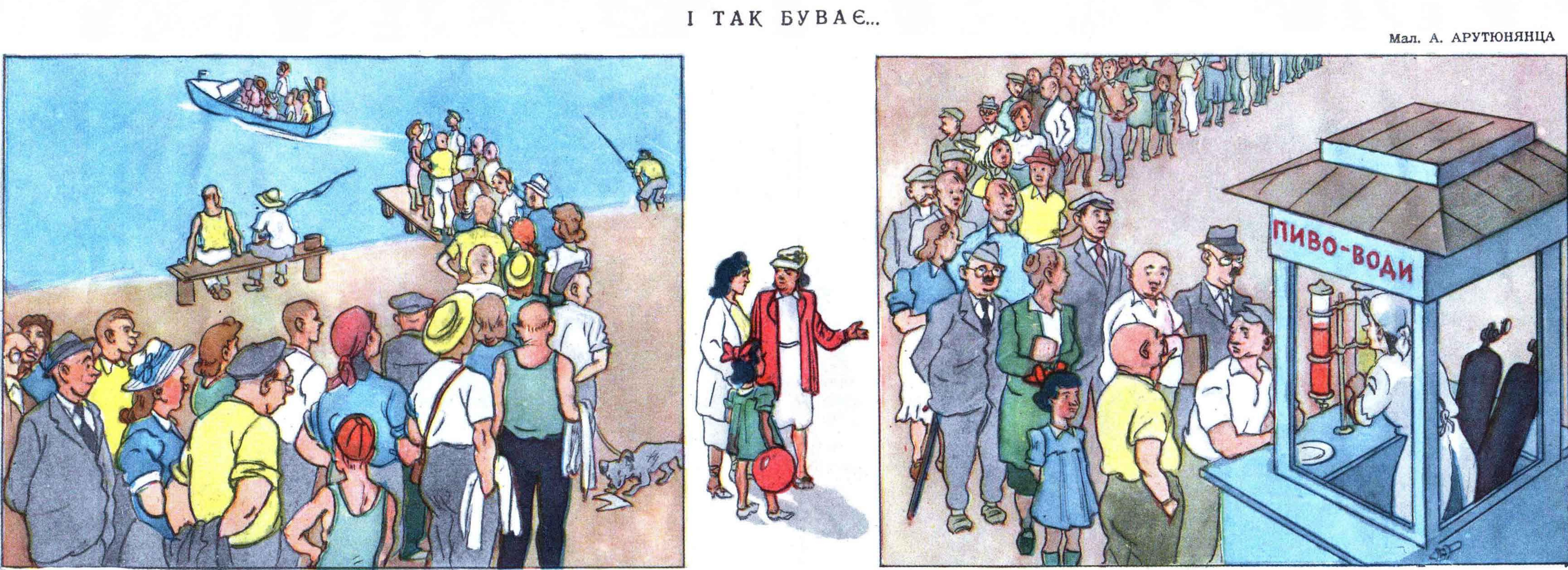
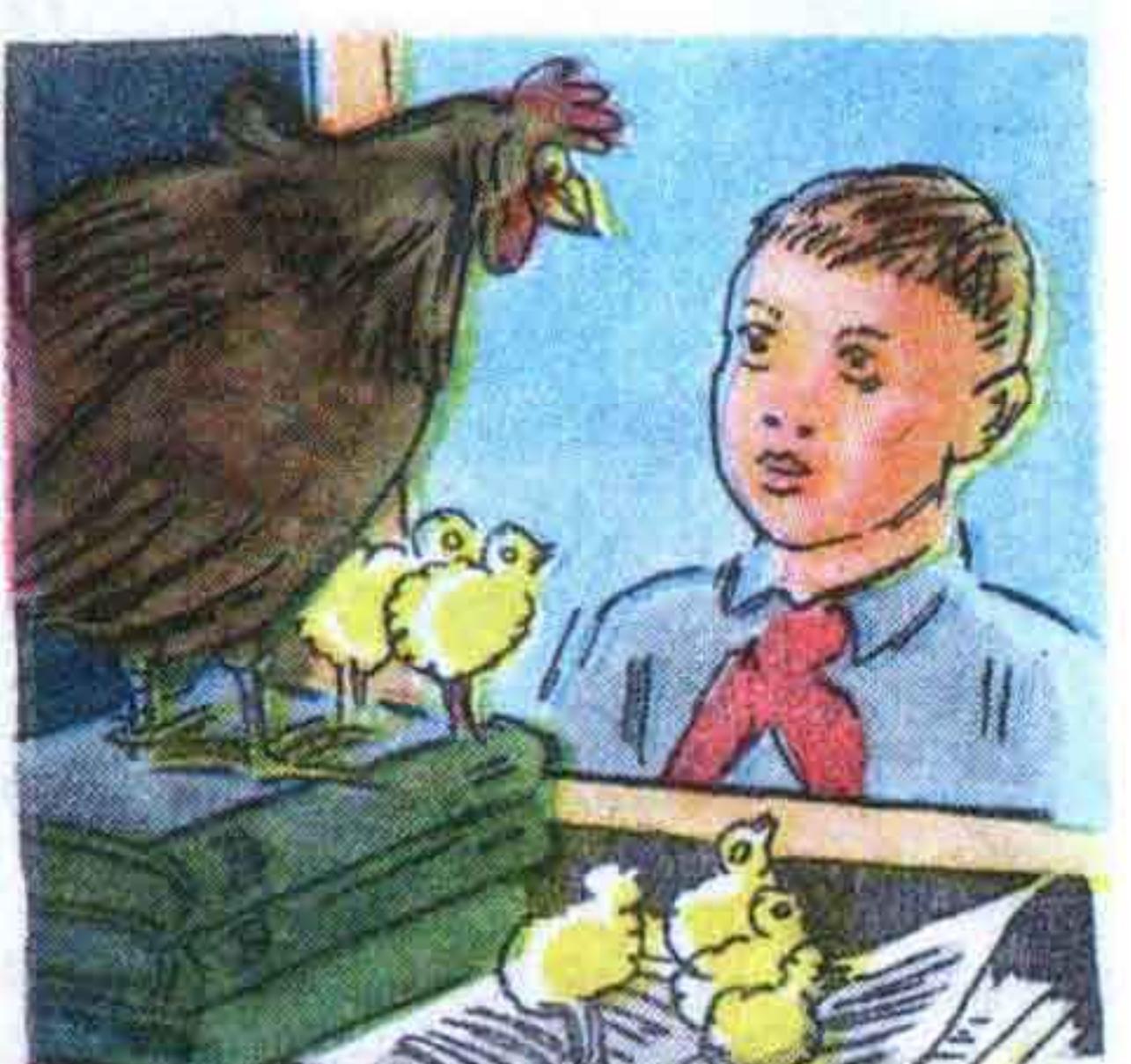
Блукала ця афіша спочатку по містах і районних центрах Волинської області, потім, як пошесті, перекинулася і на Ровенщину.

Кожен її рядок свідчив, що той, хто благословив до друку цю ділу писанину, нічого не тямить у своєму відповідальному ділі, що керівники Луцької і Ровенської філармоній, які дозволили пройдисвітіві Адамову виступати на сцені, на жаль, потребують висловлюючись чудовою мовою афіші, наполегливого «тренування мозгів».

НА КУРЯЧИХ ПРАВАХ

У ПРОСКУРОВІ, в обласній бібліотеці до 10 тисяч книжок лежать насипом, немов картопля в катахах. Міська бібліотека № 1 займає одну єдину кімнату. Дитяча бібліотека притулилась під гостинним крилом птахокомбінату. Замість книжкових полиць тут щось на зразок сідал для курей. Зайти в бібліотеку діти не можуть — нема куди! — одержують книжки через поріг.

Що ж думає, що читає голова виконкому Проскурівської міської Ради т. Бурченко? Читає він, головним чином, власні постанови про поліпшення умов роботи місцевих бібліотек. А думає що? Думає, кажуть, написати ще одну постанову...

І ТАК БУВАЄ...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Отож я і говорю, що в нашому місті переправитися на пляж так же легко, як випити склянку води!

БЕЗ ВИНИ ВИНУВАТИ

Бригадир монтажників Георгій Захарченко три роки працював і горя не знає. А на четвертому році неиздатно прийшла до нього біда.

Робітники Криворізького монтажного управління «Південводбуд» написали листа. У тому листі вони скаржились, що на їхньому виробництві безладі: нарядів їм не виписують і вони не знають, які в них виробничі завдання і як вони їх виконують; соціалістичне змагання не розвинуто, бо як же його розвинати, коли не знаєш, що робити маєш?

Прийшла комісія, перевірила скаргу на місці — ствердили факти. Закрутися носом начальник дільниці Шохалевич. Так закрутися — немов терного хрому понюхав! І взяєся... Дуваєте, недоліки виправляти? Ну! Взяєте, розшукувати того, хто листа написав.

Похідник Шохалевич на допомогу секретаря парторганізації Недбаса, виникав бригадира Захарченка, і почалялося:

Шохалевич (до Захарченка). Ну, скажи, скажи мені — доки ти будеш писати! (Трясє кулаком.)

Захарченко. Не розумію... Що писати?

Шохалевич. За-я-ви!!!

Захарченко. Які? Куди?

Шохалевич (єхидно). Святив... (Тряс обома кулаками.) А до Перця писав! У міському партії строчив! Знаємо!

Захарченко. А я знати нічого не знаю і відати не відаю.

Шохалевич і Недбас (хором). Як тобі не соромно? Кого ти критикуєш? На начальство руку підймаєш! Геть з наших очей! І запам'ятай!

А через кілька днів Шохалевич вивдав наказ № 113. Цим наказом він перетворив бригадира Захарченка з передового в недисциплінованого, в дезорганізатора, та ще й пообіцяв до суду його віддати.

Не вдалося вивчити того, хто писав, — бій того, хто під руку підвернувся! Щоб усі бачили, щоб усі знали, щоб у друге писати не посміли!

Л. ГРОХА.

У старому задачнику Малініна і Буренина було немало таких задач: «З одного басейну перелили в другий басейн стільки-то тисяч відер води, а з другого до першого — стільки-то тисяч відер. Треба підрахувати, скільки води...» і т. д., і т. п.

Малініна і Буренина згадали ми, коли у Львові знайомилися з плануванням товарообігу. І тоді ж прийшли до висновку, що львівські облторгвідділ, облспоживспілка та обласна планова комісія змогли б до нового навчального року подірати дітям даже цікавий задачник. Від усіх інших задачників він відрізнявся з багатьох причин, що кожна задача в ньому була б не вигадкою, а незаперечним, живим фактором. Наприклад:

Задача № 1

Від м. Львова до м. Белгородка, Курської області, — 1.200 км. Від того ж Львова до м. Радехова — 56 км, а до м. Підкаменя — 110 км. У Радехівському і Підкаменському районах, Львівської області, видобувається крейда. І в Белгороді, Курської області, теж видобувають крейду. Однак у школах Львівщини учні пишуть не радехівською і не підкамінською крейдою, а тією, яку щороку сотнями тонн завозять з Белгороду.

Пропонується рішити: що більше — 1200 км. чи 56 км? І хто більший муррець — той, хто планує такий товарообіг, чи той, хто його здійснює?

Задача № 2

До Львівської області щороку з Києва, Ленінграда і Москви завозиться різних дзеркал на 1 мільйон карбованців. Водночас львівські артіль «Скло — дзеркало» щорічно відправляє до Свердловська, Куйбишева та інших міст

РРФСР таких же дзеркал на 1 мільйон 400 тисяч карбованців.

Запітуються: як прізвище завідуючого Львівським облторгвідділом?

Задача № 3

У 1951 році до Львова було завезено на 2,5 мільйона карбованців крему для взуття. У тому ж 1951 році підприємства Львівського облмісцевпрому та облпромради виробили такого ж крему на 2,5 мільйона карбованців і відправили його для продажу за межі області.

Відповісти: як правильно треба писати: «кримінальна справа» чи «кримінальна справа»?

Задача № 4

У Львові до 1952 року працював комбінат облУТОГ, який випускав скло для гасових ламп. Виробнича потужність комбінату — 200 тисяч штук лампового скла на рік. Облспоживспілка почала централізованим порядком завозити це скло, і комбінат облУТОГ, за відсутністю попиту на його продукцію, вимушений був у 1952 році припинити випуск скла для ламп.

Визначити: який має вигляд Львівська облспоживспілка у світлі цієї операції з ламповим склом?

Задача № 5

З Литовської РСР, з Гор'ковської й Калінінської областей торговельні бази Львова одержують колодки для рубанків, шевські шпильки дерев'яні граблі

та інші речі з дерева, для виробництва яких на місці начебто немає ні потрібної сировини, ні виробничих потужностей.

Між тим відомо, що всі ці речі з успіхом виготовляються на підприємствах Львівської облспоживспілки. Але виготовляються в дуже обмежений кількості: торговельні організації не дають замовлень. Навіть держаки для лопат, і ті завозяться з Гор'ковської області.

Питання: хто автор прислів'я: «Чим дальше вілз — тим більше дров»?

Задача № 6

За 6 місяців цього року до Львівської області з усіх кінців країни залізницею завезено товарів широкітку, які виробляються на місці, на 48 мільйонів карбованців. За ці 6 місяців із Львова вивезено таких же товарів місцевого виробництва на 22 мільйони карбованців.

Запітуються: 1. Скільки вагонів пішло на ці зустрічні перевезення? 2. Скільки такі перевезення коштували державі? 3. Чи не схожі львівські організатори зустрічних перевезень на отіх суб'єктів, які в задачах Малініна і Буренина перевозять воду з одного басейну в другий і навпаки?

Задача № 7

У кожному задачнику наприкінці обов'язково подаються відповіді. Найкращі відповіді до згаданого вище задачника можуть дати його автори: голова Львівської обласної планової комісії т. Петрушко, голова Львівської облспоживспілки т. Дорошко і завідуючий Львівським облторгвідділом т. Зінченко.

Г. БЕЗБОРДЬКО,
спец. кор. ПЕРЦЯ.
м. Львів.

ЮРИСТА ЗАВЗЯТИЙ...

Хочу поділитися з шановним Перходьком своїми враженнями від знайомства з завідувачом юридичною частиною виконкому Київської міськради т. Приходьком.

У перший день знайомства мене вразила енергійна форма прийому відвідувачів, якою дотримується завідуючий юридичною частиною. Побачивши мої капітанські погоны, він звернувся до штабу округу, не співати, навіть у якій справі, і не дізнатися, я до нього завітав. Добре, що я сам догадався розповісти, чому намісився порушити спокій т. Приходька, інакше б наше знайомство могло й не відбутися.

Все зрозуміло, — відповів він, не вислухавши мене до кінця. — У справі бронювання квартири подайте заяву на ім'я голови виконкому, додайте до неї довідку про житлоплощу та про ордер на неї і довідку про прописку на цій площі вашого батька. Все. Точка.

Задача № 8

Задача № 9

Задача № 10

Задача № 11

Задача № 12

Задача № 13

Задача № 14

Задача № 15

Задача № 16

Задача № 17

Задача № 18

Задача № 19

Задача № 20

Задача № 21

Задача № 22

Задача № 23

Задача № 24

Задача № 25

Задача № 26

Задача № 27

Задача № 28

Задача № 29

Задача № 30

Задача № 31

Задача № 32

Задача № 33

Задача № 34

Задача № 35

Задача № 36

Задача № 37

Задача № 38

Задача № 39

Задача № 40

Задача № 41

Задача № 42

Задача № 43

Задача № 44

Задача № 45

Задача № 46

Задача № 47

Задача № 48

Задача № 49

Задача № 50

Задача №

Мал. В. ГЛІВЕНКА

НРАВИ АМЕРИКАНСЬКОГО СПОРТУ
Радіокоментатор: — Леді й джентльмени, у грі настав переломний момент...

Володимир ІВАНОВИЧ

СВІНЯ НА ІМЕНИНАХ

(БАЙКА)

Ведмедя привітать
В торжественні хвилини
Придбала сама
Свиня на іменини.
— Ну, що його робить?—
Сказала Ведмедиха.—
Пусти Свиню за стіл—
Не оберешся лиха.

А не прийнятъ П,
Вона тоді тим паче
Почне паплюжитъ нас,
Набреше,
Насвинячить.
— Приймай!— рішив Ведмідь,—
Проси до гурту зразу,

Постав Свині бокал
І з виноградом вазу.
Ta блюда принеси
З холодним і гарячим...
А далі що робить,
To та вже ми побачим.

Весь день
Свиня в гостях
Пила
І смачно
Іла,
Господаря вона
Захоплено хвалила.

У закутку Свиня
Зустрілася з Індиком.
— Ну, як?— спітив Індик.—
Гулялось,
Впливалось?
— Ох,— рохнула Свиня,—
І вражень я набралася!

Там Горлиця і Шпак
Плели про тебе склоки,
Ведмідь не танцював,
Bo зовсім кривобокий.

А на столах у них
Все вази та бокали,
І тостам,
І музикам,

Пропав нізащо дені—
І, хрюкнувши сердито,
Пішла Свиня шукати
З помиями корито.

З'являються й до нас
Пани з-за океану.
Ідуть вони і п'ють,
Висловлюють пошану.

А далі торгаші
Ta херстівські писаки
Про добрий наш народ
Розводять брехні всяки.

Підтверджимо ще раз
Ми байкою цією:

Свиня завжди

Лишастися свинею.

ГІДРОХАЛТУРНИКИ

Гідро — це те, що має відношення до води.
Халтурники — це халтурники. Живуть вони на суші, а халтурять на воді.

Одне слово — гідрохалтурники.

Сліди їхньої діяльності можна знайти, наприклад, на річці Стоході, в Любешіві, Волинської області.

Чотири колгоспи збудували тут міжколгоспну гідроелектростанцію потужністю на 50 кіловат.

Технічний нагляд на будівництво ГЕС здійснювалася спочатку Ровенська міжобласна контора «Укрсільелектро» на чолі з т. Бороденком. Зіпхнув т. Бороденко весь той нагляд на молодого недосвідченого гідротехніка (не інженер, а гідротехнік!) т. Рубана й на цьому вирішив вважати свою керівну місію закінченою.

Так тривало до січня 1950 р., коли на Волині було утворено обласну контору «Обслівельетро». Будівництво Любешівської ГЕС разом із технаглядом т. Рубаном передішло під керівництво директора контори т. Веремієнка (нині нач. відділу Укрсільелектропостачу), головного інженера т. Голодняка (нині нач. виробничого відділу Ровенської контори) та нач. виробничого відділу т. Лисунця (нині головний інженер Волинської облконтрори).

Але все лишилося по-старому. Рубан технаглядав, Голодняк і Лисунець виїжджали вранці-годи до Любешова й доповідали потім, що на будівництві ГЕС все в порядку, а т. Веремієнко керував.

Дотехнаглядалися й дотеклерувалися до того, що тепер гідроелектростанція в Любешові не працює, а захиляється у воді.

Будівля її стоїть перекошена, бо вода підмила палі з правого боку. Гідротурбіни й електрогенератори вібрають, бо погано закріплені. Підлогу в турбінній камері зроблено нижче, ніж треба; водоспускальна підлога посередині випинулася на 6—7 сантиметрів; вода фільтрує там, де її не слід фільтрувати, і тисне там, де її не слід тиснути.

Біля двох десятків дефектів виявили різні комісії у монтажі устаткування та в сіті електропередачі. Актів і листів про цю гідрохалтурну Ровенської та Волинської контор «Обслівельетро» списано гори, але цьотирьом колгоспам од цього не легше: гідростанція працює ледве на половину своєї потужності.

Мільйон з лишнім карбованців коштує ця гідрохалтура. Але Волинська обласна контора «Обслівельетро» ще й досі продовжує правити з міжколгоспного комітету по будівництву станції 33 тисячі карбованців «в рахунок остаточного розрахунку».

Хто ж з ким повинен остаточно розрахуватися? Колгоспи з «Обслівельетро» чи навпаки?

Якщо підійти до цього з погляду здорового глупду, то хай розхаровуються ті, що «технічно» наглядали й ще «технічніше» монтували.

І. ДОМАНІН.

ПРИКАЗ.
По Подбужскому Райпромкомбінату.
от 4 липня 1952 року. с. Подбуж.
№ 52
5.1..

За неубережності та без вниманності випуск приставних столів без стандартів та інших видів роботи рабочими Столляріами Бараняк Йосип Іванович
Мицак Степан Михайлович та Быців Василь Михайлович.

ПРИКАЗ ІВАНОВИЧА:
Зняти им по одному розряду роботи нище выше в казенним рабочим Столляріам та предупреджаю їх, що в дальнішому обнаружаться такі роботи будуть притягніті строгих мерик отвітності вплоть до суду.

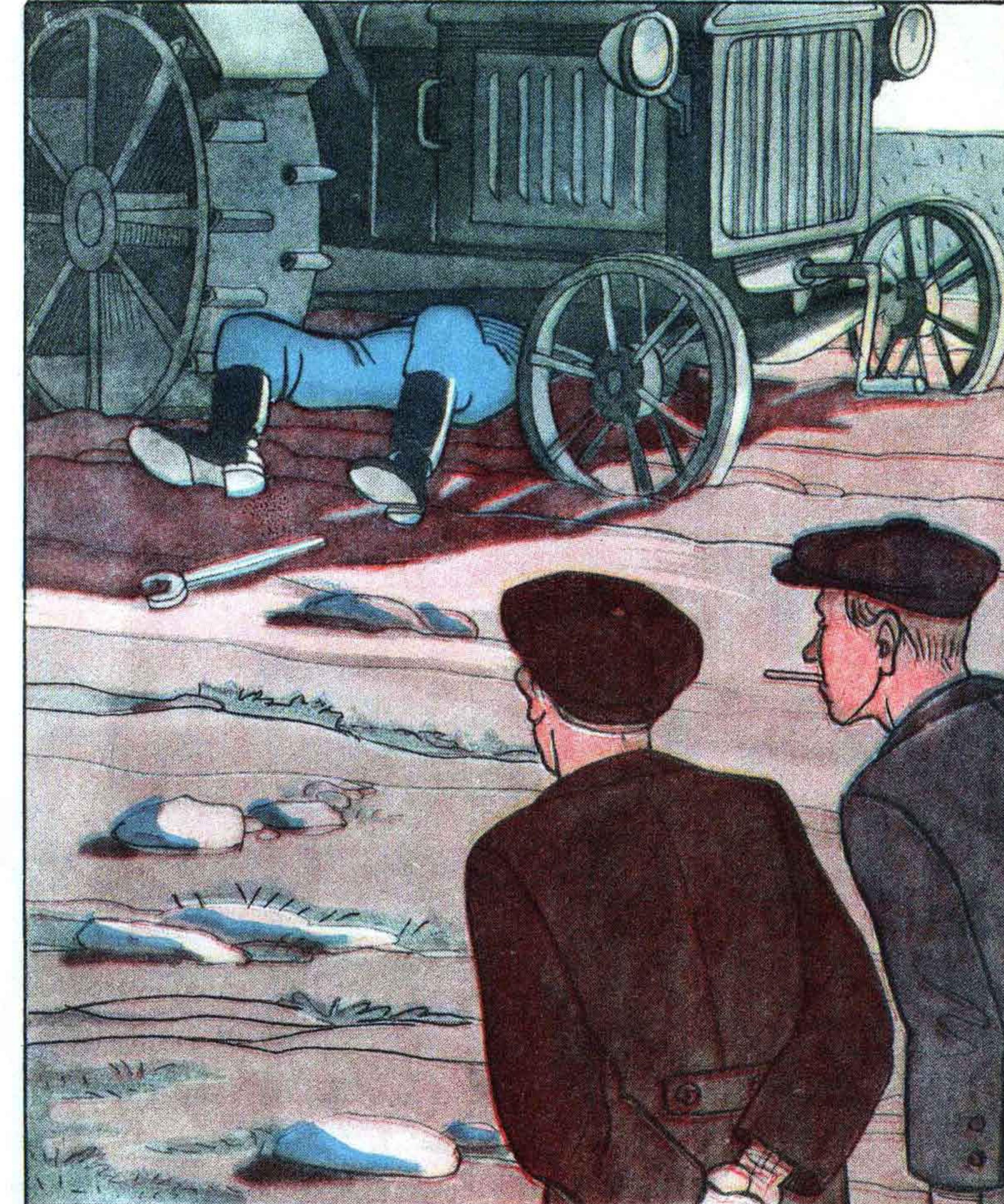
Етот Приказ розяснить всім рабочим для невиділення таких выше в казенних робот.

Директор Подбужского
райпром комбінату
/ О. Маркович /

Труднувато Марковичу директорствувати з такою освітою, а ще трудніше тому, хто матиме «неубережності» і спробує «етот Приказ розяснить всім рабочим!»

ПРИКРА ПОМИЛКА

Мал. В. ГРИГОРЄВА

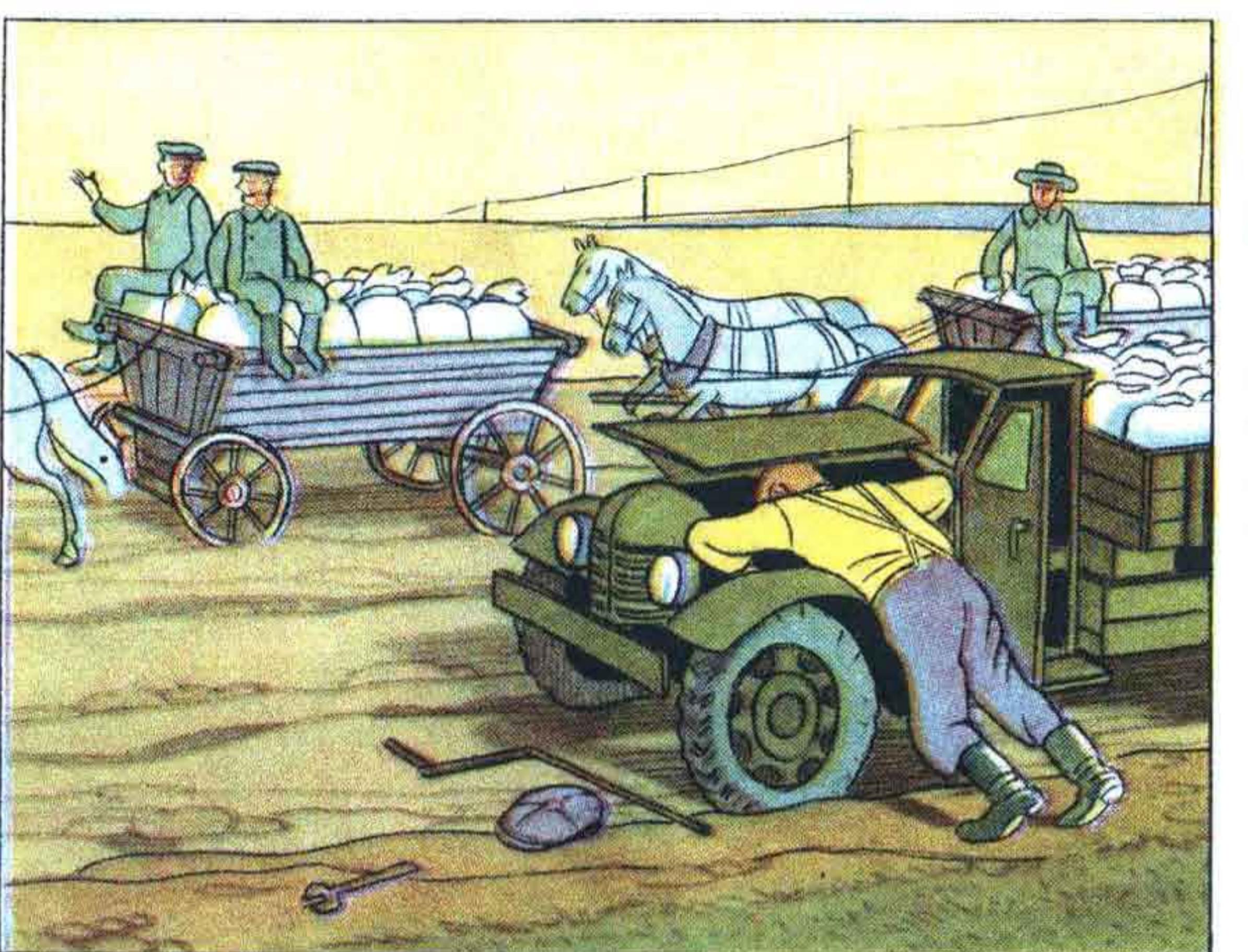

— От трудяга цей тракторист. З самого ранку з-під машини не вилазить...

Редакція випустила нову серію карикатур на допомогу стінним газетам колгоспів, радгоспів і МТС. Нижче подаємо кілька малюнків з цієї серії.

— Зачепився за пень та й простояв цілий день.

— Що за диво — кінь машину обігнав!
— Шофер погано підкований...

— Не могли на обід розбудити. От ледарі!

— Не пий ліків, а то ще справді захворіш!

Списує...

Уписує...

ПОДВІЙНА БУХГАЛТЕРІЯ

Пошта Перче

Перче

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Швидко виконують замовлення на Дніпропетровському ремонтному заводі Міністерства сільського господарства—за один місяць відремонтували нашу колгоспну автомашину.

Одергав її шофер, сів у кабіну і поїхав додому. З пекельним гурком і шумом впovзла машина в с. Чумаки—все в ній деренчало, бряжало, горохтило, скретгало...

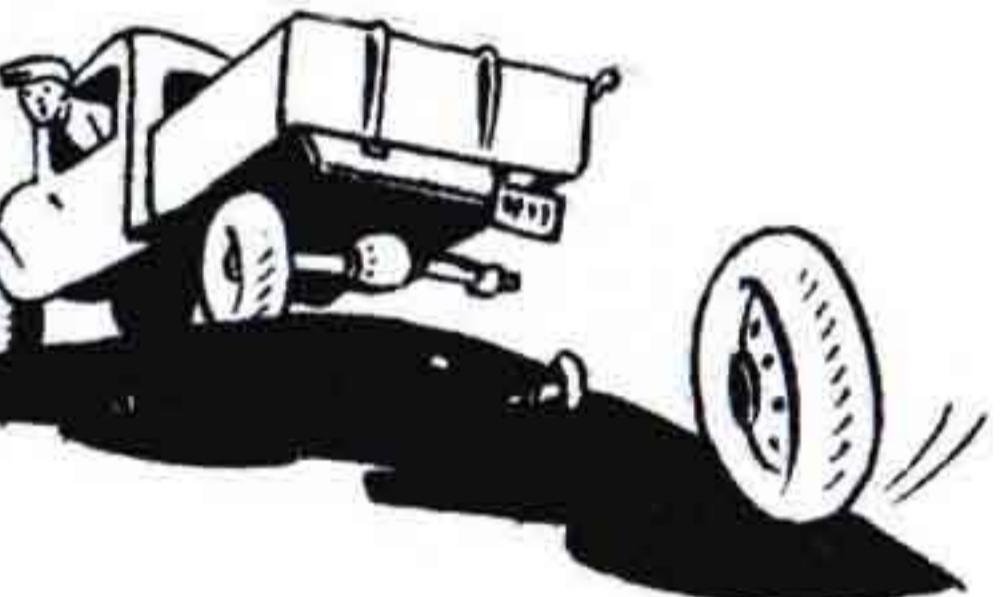
Глянули колгоспники артлі імені Леніна на «ГАЗ», на старі деталі, поставлені заводом, похитали головами, пошкодували за величими грошима, витраченими на ремонт, і сказали словами пісні:

— Яким ти був, таким ти і застася...

Дуже хотілось би нам, Перче, щоб директор заводу т. Тесленко далі також не заставався, яким він був!

I. УСТИМЕНКО.

Петропавлівський район на Дніпропетровщині.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Дуже хазяйновитий голова колгоспу імені Щорса т. Плахотнюк І. І. (Ново-Український район, Кіровоградська область)—ліосмуга не стоїть у нього марно серед степу широкого під голим небом, а пішла за зиму на полурабки та на крокви. Плахоferм він побудував не абиць, а з душем для курей. А кури не розуміють усіх там комунальних вигод і дохнуть. Зате посортя не дохнуть, і у Плахотнюка є цілковите змага торгувати ними.

ГРУПА КОЛГОСПНИКІВ (сім підписів).

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Шахта № 22 тресту «Краснолучуголь» має хороший парк культури та відпочинку. Його частенько відвідують і шахтарі сусідньої шахти № 4 «біс».

Колись шахтарська молодь з великою охогою виступала на вечорах художньої самодіяльності. Колись тут грав самодіяльний духовий оркестр. Та все це—минуле. За останній час відбувається в шахті всього один цікавий виступ: десь перед Першотравневими святами голова шахтного комітету т. Лисицін виступає на зборах і урочисто пообіцяв шахтарям організувати переход на літні форми культурної роботи.

Виступив, пообіцяв, поклонився і заховався за куліс на все літо.
Як тобі, Перче, подобається такий артист?

L. КОВАЛЕНКО.

Ворошиловградська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМОГ

У № 10 журналу надруковано фейлетон Остапа Вишні «Женишок». Як повідомив редакція заступник начальника політуправління Міністерства річкового флоту СРСР т. Козлов, О. А. Вількенса, усунено з посади заступника начальника сектора пропаганди та агітації дніпровського річкового пароплавства.

Читачі повідомили ПЕРЦЕВІ, що завідувач торгового відділу Народицької (на Житомирщині) райспоживспілки Лукаомський систематично порушує правила радянської торгівлі. Голова правління райспоживспілки т. Швець, знаючи про це, не вживав ніяких заходів. На прохання Перцея, бюро райкому партії розглянуло цю справу і оголосило Швецю догану. Лукаомський знято з роботи.

—

Живемо ми, як у казці.
Правда, коли ти постукаєш до нашої, схожої на казкову рукавичку, хатинки-дивинки і спитаєш, хто тут живе, то не почучеш ні голосу мишкогузробки, ні білки—теплої шубки, ні лисички-сестрички, ні зайчика-побігайчикіка...

З нашої рукавички тобі відповість не якась там лісова дрібнота, а вся районна культосвітробота. Першою відгукнеться районна бібліотека з тисячами книжок. З маленького куточка біля дверей озветься районний відділ культосвітстанов. А з найдальшого закутка подаста голос районний будинок культури, чи то пак його штат, чи розмістився тут же з березня 1951 року. Цей штат регулярно одержує зарплату й щомісяця надсилає до облвідділу культосвітстанов зведення про свою роботу. А зав. облвідділу т. Атанасо, видно, читає ці зведення, як казку, бо добре знає, що, крім штату, ніякого Будинку культури в Первомайську немає.

K. ЛЕОНЕНКО.

м. Первомайськ, Одесської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІНА КОЛЕГІЯ: Остап ВІШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВІЧ, С. ОЛІЯНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцбінського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (241) (на українському языку).

Підписано до друку 10.VII.1952 р.

Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 03703.

Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна» Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 2162. Тираж 100.000 прим.

Отсканировано А.В.ЛЕБЕДЕВ

СЛІДАМИ ГІТЛЕРІВСЬКОЇ ТИРАНІЇ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА